

ille Verdensløb vente vi, venter det danske Folk, venter hele Norden nødvendigt med Længsel en paalidelig og fuldstændig Beretning om, fra Danehæren selv, som ikke har for Skik at prale, men som ogsaa nu har udrettet saa store Ting, at den godt kan nøies med at sige Sandhed. En saadan udførlig Beretning om Idsted Slaget er ogsaa efter Berlingsske Avis for lang Tid siden kommen Krigsministeriet ihænde, men der synes den at være begravet, eller dog at være lagt paa Hylde, uden at Nogen, som ikke er indviet i Ministeriets Hemmeligheder, kan begribe, hvorfor; thi vel har der engang staaet i Berlingsske Avis, som om det var fra Krigsministeriet selv, at den Høistbefalende for Danehæren ønskede, at Beretningen ikke hurtigt skulde kundgøres; men deels synes det mig, at vi her aldeles ikke kunne befinde os paa Duffernes Gnemærker, da ikke blot Danehæren, men hele det danske Folk havde et ubestrideligt Kray paa en hurtig Kundgjørelse; havde et dobbelt Kray derpaa, da Ministeriet har sat en Lov igjennem, der egentlig giver Krigsministeren Monopol paa danske Krigsefterretninger — deels derfor og deels, fordi jeg dog heller ikke kan troe, at det skulde være den Høistbefalendes Ønske, at denne Beretnings Kundgjørelse skulde opsættes saalænge, indtil den varme Deeltagelse derfor, saavidt muligt, var kølnet, saalænge at falske Nygter og forvanskede Efterretninger kunde faae Tid til at blive rodfæstede. Da nu Ministeriet heller ikke har betroet Thinget det Allermindste om Grunden til denne besynderlige Hemmeligholdelse af hvad der nødvendigviis maa være alle Dannemænd hjært og kün kan være Hjenden ubehageligt at høre, saa kan jeg som dansk Folkethingsmand ikke unblade endnu for Skilsmisfen denne stunde at stille den udtryffelige Forspørgsel til den ærede Krigsminister: hvad i al Verden der dog saalænge har kunnet forsinke og endnu forsinke Kundgjørelsen af den udførlige Beretning om Idsted-Slaget.

Krigsministeren: Det har sin Rigtighed, saaledes som den ærede Taler har ytret, at den commanderende General har forlangt, at Beretningen om Slaget ved Idsted indtil videre ikke blev offentliggjort, og, da Ministeriet maatte billige de Grunde, hvorfor den com-

manderende General ikke ønskede, at den blev bekendtgjort, er den hidtil heller ikke kommen til Publicums Kundskab. Saalænge Krigen varer, er det vigtigt, at Hjenden saa lidet som muligt faaer Efterretning om vore Foretagender; en Rapport indeholder Beretning om det Forbigangne, men selv heraf kan en klog og snu Hjende udtrage Oplysninger om vore Dispositioner, om Armeens Styrke, dens Bevæggelser, de Commanderendes Fordeling og om mange andre Ting, som kunde være ham til Nytte og os til Skade. Derfor den commanderende General ikke havde forlangt det, vilde Ministeriet alligevel ikke have bekendtgjort Rapporten (Hør!); men nu ere disse Grunde ikke længere tilstede, og for mere end 14 Dage siden er den Beslutning tagen, at bekendtgjøre Rapporterne over Slaget ved Idsted, Fagtingen ved Midfunde og Frederiksstad. Bekendtgjørelsesmaaden bliver den: man har overladt Rapporterne til Bestyrelsen af det Invalidesfond, som er stiftet ved Armeen. Bestyrelsen vil udgive en Beretning om de foresaldne Krigsbegivenheder, ledsagede med Kort over Egnene, uden hvilke de i en ringe Grad vilde være forstaaelige. Disse Forarbejder have medtaget endeel Tid, og ere, jaavdt jeg veed, endnu ikke ganske tilende, men de ville snart blive det, og da ville de blive bekendtgjorte. Som sagt, denne Bestemmelse om Maaden, hvorvaa de skulde bekendtgjøres, er tagen for mere end 14 Dage siden, længe forinden jeg erfarede, at den ærede Taler vilde interpellere Ministeriet.

Grundtvig: Ja, hvad den ærede Krigsminister sagde om Grunden, hvorfor baade den Høistbefalende havde ønsket, at Beretningen om det Slag, der gjorde Udslaget, ikke skulde blive offentliggjort, og hvorfor, som han tillige sagde, Ministeriet alligevel vilde have holdt den hemmelig, selv om ikke den Høistbefalende havde bedet derom, er mig baade saa nyt og var, idetmindste for mine Øren, saa dunkelt udtrykt, at jeg ikke kan have nogen synderlig Mening derom, men jeg maa dog sige, at det skulde være forunderligt, om Slaget ved Idsted var det første Slag i Verdenshistorien, i Anledning af hvilket de, der vandt Slaget, skulde være saa bange for Hjendens Benyttelse af deres